

ÖNFIRKA/TORZÓK

B. FOKY ISTVÁN

1.

Gomboson Duna-köd göngyölegben
találtam a gyerekekre. Göröngyök
a vashíd melletti putrik purdúi.
Reggelenként együtt gyűjtöttük
a rózsét az erdei csapáson,
halat zsákmányoltunk az erdődi
sarokban, és Télhó végén mezítláb
barangoltunk a szűz havon. Vékonypénzű
elvágyakozásom kiült békétlenkedni
a Szakadály-víz szögleti pléh Krisztus
grimaszára, közben a Lakatosok,
a Kőkények jajongó hegedűiken
lemuzsikálták az erdődi várrom
tekintetéről Pannóniát. És énekelt
a Becker-kocsma ötvenhat hangon,
mégis egyhangú volt az ítélet a
rácsos kapu, rácsos ablak szemszögéből
tekintve; akkor láttam Jenő herceget
először a zombori vármegyeházán
lovon és falon. Tekéztünk, a bábok
seprőnyélből készültek, a tizenhatos
kugligolyó kenyérgyurma volt. Pumpáltuk
magunkból a fölös vérnyomást és a
pincéből a talajvizet keményen, mert
azon a tavaszon Bácska nagyon izzadt,

mi meg kikugliztuk rabnapjaink.
Telecskán már akkor fáradtak voltak
az esték, mikor odakerültem.
Jövetelemkor lakodalomba csöppentem
legott, szívkamráig kortyoltuk a
kapadohány füstjét, tanígtunk is,
káromkodtunk, ettünk-ittunk, ráztuk
a rongyot színpadról, falat szedtünk
és temettünk, Szajánt álmodtunk és
a jöttmentek léhaságával föl zabáltuk
a középzárt e hangot a virrasztóasszonyok
kántálásaiból útravalónak.

Csak megültem
Bodrogvári hült helyét a Tuffner ház
diófája alatt, közben egy tikkasztó
nyáreleji késősürkületben lelkem
sárgaföld-domb vonulatain egy kamaszlány
begyűjtötte rőzselángjait.
A fogamzás ott is kettőn állott, míg
Angyal Bandi vigyora felködlött
észrevétlen a telecskai tisztaszoba
függönye résén.

(Múltkút, 1978)

2.

Mirelit költőnek nulla évesen lenne
lenni jó, nem ötvenesen, és mindent
futuraumban rakosgatni írásjelekből,
mint a várépítők ott Dévában.
Antić üti túlhan a gépet, zakatol
a tüdeje, kondíciótlan hosszútáv fut,
közben összekacsint a kopasz dokival,
így kerül Kapamadžija az irodalomba.
Tetidist reggelizem apipollal,
húsomba és csontjaimba úszott
Gál László utolsó hajója, és

csupán egyszer kellene aludni, hogy
emberek legyenek körülöttem.
Közölni senki nem mer, nem lehetek
papirosember, mert nem vagyunk vásott
vércsék, húszabálók, ahogy Török
kollégám fogalmazott keményen,
telecskai húshagyókedden.
És röpködnek a gondolatok a
Bácska-expresszről. Azon az
ágrólszakadottság mindig utazik,
akár az elmúlás: az ingázó halál
csodálatos álom-szövege takargat,
de a mirelit versfaragó nem álmodozik,
mert egy újabb esetnek a gyorsított
is csupán fütttyent. Persze, fütttyenelve
lenne igazi verset írni, akkor az
olimpikon Torma II. is értené netán,
hogy a házi embargóban gondolkodó
az igazi Gondolkodó-torzó.
Mondják, más emberek az ideálok,
gyerekváltás van divatban, és
minden egyszer a helyére kerül.
És Bácska-expressz, és ingázó
nem levés, közben egy bájos negyedéves
a tanszékről mirelitségem felcseréli
P. N. István verseivel az 50 éves Hídban,
ej, Évi, Évike, nem úgy verik a dobot
verebekért, nem úgy ütik Faddy Feri
nyomát sem a bezdáni Kígyóson.

(Staphylococcus, 84)